



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1466/2024
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београди, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1409/23 од 29.03.2023. године, у седници већа одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1409/23 од 29.03.2023. године.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1409/23 од 29.03.2023. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1227/20 од 20.10.2020. године, која је исправљена решењем тог суда П1 1227/20 од 02.02.2021. године и П1 1227/20 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 05.10.2015. године до 31.10.2017. године исплати тужиоцу укупан износ од 1.661.030,02 динара са законском затезном каматом на новчане износе у сваком месецу означеног периода наведене у овом ставу изреке, почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде материјане штете због мање исплаћених нето плата за период од 05.10.2015. године до 31.10.2017. године преко досуђеног, а до траженог износа, у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки наведени износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке обрачуна по стопи важећој на дан уплате доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 05.10.2015. године до 30.09.2017. године и да их у корист тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд.

Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да на износе из става другог изреке пресуде у његову корист обрачуна према стопи важећој на дан уплате доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 05.10.2015. године до 31.10.2017. године и уплати из Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијали за Град Београд. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка плати тужиоцу износ од 268.020,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1409/23 од 29.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1227/20 од 20.10.2020. године, која је исправљена решењем тог суда П1 1227/20 од 02.02.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног дела пресуде донетог у другом степену, обе странке су, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавиле ревизије, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног суда у овом спору посебне ревизије странака су дозвољене ради уједначавања судске праксе због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеним ревизијама на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да су ревизије основане.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са радног места начелника Полицијске станице у ... премештен на радно место у Службу за борбу против организованог криминала, ради обављања финансијских истрага. Вештачењем – поређењем просека плате тужиоца на претходном радном месту и радном месту на коме је премештен, утврђено је да је тужена у спорном периоду није исплаћивала плату у складу са прописима којима је уређен начин обрачуна плате лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Поређењем плате исплаћене тужиоцу за октобар 2015. године – пре премештаја на радно место у Службу за борбу против организованог криминала са исплаћеном платом, утврђено је да је тужилац у односу на претходно радно место примио плату мању за 21,91% (79,09% плате у односу на претходно радно место).

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 146. став 1. и 2. Закона о полицији, чланова 10. и 18. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела и члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала у вези са чланом 154. Закона о облигационим односима, делимично усвојили тужбени захтев. О висини новчаног потраживања тужиоца судови су одлучили на основу налаза вештака, на који тужена страна није имала примедбе.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијама странака указује на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова.

Одредбом члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела прописано је да лица која обављају послове и задатке у државним органима и посебним организационим јединицама из тог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству унутрашњих послова и Окружном затвору у Београду. Према 2. ставу те одредбе плате тих лица одређује Влада.

Влада Републике Србије је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала прописала да се плате лица која обављају послове у тим организационим јединицама државних органа обрачунавају и исплаћују у двоструком износу плате коју су остварили на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. Уредбе (члан 2. став 1.).

Из наведеног произилази да је Уредбом установљено право тужиоца на исплату двоструког износа плате коју би у спорном периоду остваривао у односу на висину основне плате коју би примао на месечном нивоу на радном месту на којем је био радно ангажован пре упућивања у Службу за борбу против организованог криминала. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту тужиоца последично доводи до увећања двоструког износа његове плате у Служби за борбу против организованог криминала.

Из списка предмета произилази да је Врховни касациони суд решењем Рев2 2405/2021 од 27.10.2022. године дозволио одлучивање о посебним ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3949/20 од 17.03.2021. године, укинуо пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 3949/20 од 17.03.2021. године и предмет вратио другостепеном суду на поновно суђење, јер је услед погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбом члана 419. ЗПП прописано је да ако у члану 403. до 418. овог Закона није другачије прописано, у поступку поводом ревизије, сходно се примењују, поред осталих таксативно наведених у том члану и одредбе члана 395. до 398. овог Закона, а одредбом члана 398. став 2. ЗПП прописано је да је првостепени суд дужан да изведе све парничне радње и да расправи сва спорна питања на која је указао другостепени суд у свом решењу.

Међутим, другостепени суд у поновном поступку није поступио по примедбама Врховног касационог суда датим у решењу Рев2 2405/2021 од 27.10.2022. године, није поступио у смислу члана 383. став 3. и 4. ЗПП, јер је ради правилног утврђења чињеничног стања било потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази или докази чије је извођење одбио првостепени суд на расправи пред другостепеним судом, па у поновном поступку, услед погрешне примене материјалног права чињенично стање у овој парници није у потпуности утврђено јер висина

новчаног потраживања тужиоца је утврђивана упоређивањем његове просечне плате на претходном радном месту у двоструком износу са платом коју је исплаћивала на радном месту на које је премештен; на основу налаза и мишљења вештака, без разјашњења његовим саслушањем, не може се са сигурношћу закључити на који начин је вршен обрачун двоструке плате тужиоцу, односно шта је коришћено као основица за обрачун двоструке плате у сваком месецу спорног периода и да ли је та основица увећавана у складу са повећањима плате на претходном тужиоцевом радном месту, како је то и наведено и наложено у решењу Врховног касационог суда Рев2 2405/2021 од 27.10.2022. године.

Из наведених разлога, побијана другостепена пресуда је морала бити укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку другостепени суд ће поступити по изнетим примедбама овог суда, након чега ће правилном применом материјалног права донети правилну и закониту одлуку.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер исти зависе од коначног исхода парнице.

Са изнетих разлога одлучено је као у другом ставу применом члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић